

IN DE SCHIJNWERPER

Crista de Wit: 'Wij gaan later trouwen, zei ik'

Crista de Wit (48) woont sinds een jaar met haar vriend Marco Molleman (50) op een woonark op Kanaaldijk 101. Drie jaar geleden stond haar hele wereld op zijn kop.

Hoe heb je Marco ontmoet?

Dat is wel een grappig verhaal. Drie jaar geleden zag ik hem in een feesttent op De Burcht in Zaandam. Na een paar biertjes ben ik naar hem toe gelopen en zei: 'Je weet het nog niet, maar wij gaan later trouwen.' Een week later belde hij mij, hebben we afgesproken en was het klaar. Ik dacht wel: rustig aan, want ik ben geen achttien meer. Tot 2012 ben ik getrouwd geweest met Patrick Volkers, met wie ik dochter Sara (19) heb. Ik woonde toen in Koog aan de Zaan en Marco op de Kleine Belt achter de Zuiddijk in Zaandam. Hij heeft geen kinderen. We waren allebei alleen en kwamen steeds vaker bij elkaar. Na drie maanden ben ik bij hem gaan wonen. Dat ging verbazingwekkend goed, het voelde gelijk alsof we elkaar al jaren kenden. Hij werkte al dertig jaar voor een internationaal baggerbedrijf. Opeens wilde hij niet meer voor maanden van huis en is hij bij een granietbedrijf in Westpoort gaan werken.

Hoe zijn jullie op Nauerna terechtgekomen?

Marco wilde altijd al graag op een woonboot wonen. Een vriendinnetje van mij woonde hier aan het eind in een woonark en belde dat er 'in het straatje' een woonark te koop kwam. Er waren veel gegadigden en gelukkig heeft ons bod goed uitgepakt. Het is hier echt heerlijk wonen. We hebben drie slaapkamers en over de hele lengte van de boot hebben we eronder nog een berging. Ruimte zat dus. In Assendelft kom ik nooit. Ik doe mijn boodschappen meestal bij de Deka of bij de Aldi. Vooral door het terras aan het water wisten onze vrienden ons afgelopen zomer snel te vinden.

Waar kom je vandaan?

Fietsenwinkel De Wit op de Hogendijk in Zaandam was van mijn vader. Wij woonden daarnaast. Vanaf mijn veertiende moest ik helpen, samen met mijn zus. Maar als je vijftien bent en er komen jongens van school voor een brommer, dan was dat niet altijd leuk. Achteraf is het echt heel goed geweest. Mijn dochter moet ik qua stage en werk eerder afremmen, die kan er ook wat van. Mijn moeder Janny Bakker is een Westzaanse. Ze woonde als kind op De Appelboomstraat. Mijn ouders leven allebei nog.

Wat doe je voor werk?

Ik werk sinds drie jaar op oogheelkunde bij Bergman Clinics. Nu in Haarlem. Ik doe twee dagen balie, assisteren, druppelen en meten en twee dagen zorgadministratie. Ik vind het heel leuk en interessant werk. Wat mensen al niet aan hun ogen kunnen hebben! Verdoven gaat tegenwoordig met

druppels, allang al niet meer met injecties. Het verbaast me wel hoe lang mensen met klachten door kunnen lopen. Dat ze bij een ontsteking denken: ach komt wel goed. Dan denk ik: maar het zijn je ogen! Of dat ze zelf eerder stoppen met druppelen, want 'het gaat al beter'. Een staaroperatie is maar een kwartiertje werk. Maar wel heel bijzonder om mee te maken.

Maak je aan de balie ook wel eens lastige mensen mee?

O zeker. Het verbaast me hoe lastig juist oudere mensen kunnen zijn als er bijvoorbeeld uitloop is. Je zegt dat meteen als ze binnenkomen en dan begint het meteen al met: 'Maar ik heb een taxi besteld en...' Totaal geen begrip. Zeker nu ook met corona.

Er is in drie jaar in je leven veel veranderd.

Ja, alles: een nieuwe relatie, deze baan en een nieuw huis. Heel vroeger ben ik na de detailhandelsschool in een kledingzaak begonnen. Ik werd bedrijfsleidster en moest alle weekenden en koopavonden werken. Ik heb lang bij Naf Naf in het Confectiecentrum en later in een winkel gewerkt. Daarna bij Donna Karan (DKNY) in Amstelveen. Ik was zo veel aan het werk en het salaris was er ook

niet naar, dat ik daarna (zeventien jaar) in de bedrijfsmakelaardij bij Cushman & Wakefield in Amsterdam heb gewerkt. Als baliemedewerkster verdiende ik veel meer en was ik in de weekenden vrij. Het was

een heel leuk bedrijf met tachtig man. DTZ nam het over en dan komt er zomaar driehonderd man bij. Ik kon me daar niet meer in vinden. Ik ging op een gegeven moment met buikpijn naar mijn werk. Maar met een kind ga je daar ook niet zomaar weg. Het alternatief was met een burn-out thuis op de bank. Binnen twee weken had ik een halfjaarcontract bij Bergman Clinics. En daarna meteen een vaste aanstelling voor vier dagen in de week.

Je wandelt veel, toch?

Ja. In 2015 ben ik met een vriendinnetje vanuit Porto naar Santiago de Compostella gelopen: 270 km in elf dagen. We zijn een jaar bezig geweest met trainen. Elk weekend, elk vrij uurtje wandelen. Maar hier is alles vlak, hè? Dus die eerste drie dagen kwamen we op handen en voeten van de spierpijn uit bed. We vertrokken elke ochtend om 6 uur en kwamen onderweg steeds dezelfde mensen tegen. Wel grappig, ja. De ene dag is zwaarder dan de andere. We droegen alleen maar een rugzak om niet te veel bagage bij ons te hoeven hebben, dus we sliepen lekker in hotels. We liepen eind mei, dus dat ging echt prima. Nou, er waren wel dagen

bij dat je denkt: waar zijn we aan begonnen. En die rugzak ging irriteren. Maar je moet door. Je moet gewoon naar het volgende hotel. Op een gegeven moment gaat het vanzelf. Nee, het was echt een fantastische ervaring. Je komt mensen tegen van over de hele wereld. Marco en ik hebben er ook wel aan gedacht zoiets te gaan doen, maar we willen nog zoveel. Op zondagmiddag lopen we vaak een rondje Westzaan. Of we doen een route van een paar uurtjes in Noord-Holland, zeg tot 15 km. Hoef je alleen maar de bordjes te volgen.

Heb je nog andere hobby's?

Ja, winkelen: kleding, schoenen. Hoeveel paar ik heb? Te veel, haha! Als ik echt iets wil hebben koop ik het meestal online. Winkelen is meer voor de gezelligheid, met als het weer kan een terrasje erbij. Sowieso hou ik wel van borrelen en een wijntje. Maar je merkt dat je wat ouder wordt. Vroeger herstelde je op zondag, tegenwoordig pas op woensdag, haha.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Wederzijds respect. Bemoei je niet met een ander. Leven en laten leven.

Marijke van der Pol

'Leven en laten leven'